

[Valdemar Thomsen.]

mod Organisationerne, mod de fattige i Samfundet, en Undtagelseslov, sagde den ærede Ordfører for Socialdemokratiet.

Hvis det er rigtigt, at det er Fagforeningerne, der i Øjeblikket er de egentlige Magthavere — meget tyder foreløbig paa, at det er de snævraste partipolitiske Interesser, der skal varetages —, saa er det meget træffende, naar det er sagt, at Regeringen ved Fremsættelsen af dette Lovforslag aabenbart lytter til sin Herres Stemme. Det kommer naturligvis ikke mig ved, men det kunde være interessant at vide, om den Stemme, der her er Tale om, den Stemme, som Direktiverne kommer fra, ogsaa lyder lifligt i de Radikales Øren. For hidtil har de dog staaet som et frihedselskende Parti.

Er det virkelig Meningen, at Fagforeningernes Mænd skal være de toneangivende ogsaa i politisk Henseende? Fagorganisationerne har haft og har fremdeles store Opgaver at løse, og jeg har ikke noget imod heller, at Lovgivningsmagten ser venligt til Fagorganisationerne, saa længe Arbejdet i Foreningerne gaar ud paa at fremtvinge tidssvarende Løn og gode Arbejdsvilkaar for Organisationens Medlemmer, og navnlig hvis der her er Tale om Samfundets Stifbørn. Men derfra og til at gøre Fagorganisationerne, men vel at mærke kun de socialdemokratiske, til noget af en Stat i Staten, som man nu er godt paa Vej til, er der unægtelig et stort Spring.

I ethvert ordnet Samfund er der strenge Straffe, naar Enkeltmand overfalder andre; saadan bør det være, og den samme Regel maa selvfølgelig, og maaske i endnu højere Grad, gælde, naar der er Tale om Overfald fra Sammenslutninger eller Organisationer. Vi kan ikke have det saadan, som Tanken aabenbart her er, at en Fagforening skal have ligefrem Privilegium paa ustraffet at falde over sagesløse Folk, der passer deres lovlige Næringsvej. Men selvfølgelig, under en demokratisk Styreform er det Flertallet, der har Magten og Ansvaret, og det er Flertallet, der til syvende og sidst maa afgøre, om de Metoder, der her er Tale om, maa benyttes af Kamporganisationerne.

Hvis Afgørelsen, hvad der naturligvis ingen Tvivl er om nu, bliver en Godkendelse af de skrappe Midler, af Fagforeningsmetoderne, saa maa vi under alle Omstændigheder kræve, at hvad der er Ret for den ene ikke bliver betragtet som Uret for andre, der benytter sig af tilsvarende Metoder. Skulde det vise sig at blive Tilfældet, vil det i alt Fald give Bagslag. Det vil nemlig

være Misbrug af Magt. Det vil være saare langt fra den naturlige og gode Grundsætning for Folkestyre, der lyder: Frihed for alle, Forret for ingen, Ret for enhver.

Foreningsfriheden maa efter min Mening respekteres, ogsaa naar det gælder Fagorganisationer. Disse Organisationer har været nødvendige for Arbejdernes Vedkommende, og efter alt at dømme bliver de uundværlige for Landbrugets Vedkommende. Frihed maa der være paa dette Omraade, og hvis man kan paavise, at den gældende Lov er en Hindring for sund Foreningsfrihed, skal vi gerne medvirke til de nødvendige Ændringer. Men, som sagt, Friheden maa ikke misbruges til økonomisk Forfølgelse af Samfundsborgere, som man mener staaar i Vejen for en Fagforeningsbeslutning. Misbrug paa dette Omraade — vi kender jo Tendensen — medfører Fare for, at de, der ikke deler en bestemt politisk Opfattelse, offentligt stilles i Gabestokken og aandeligt anbringes i en Koncentrationslejr, der kan være lige saa urimelig som de mere haandgribelige. Efter min Mening er Flertallet her i Færd med at overtræde en af de Grundsætninger, der maa gælde i et demokratisk Samfund, ved netop at give en Forret til dem, der har Fagforeningsbog, forudsat altsaa, at den er rød. Den Ret man — og „man“ er i dette Tilfælde Fagforeningen — her forlanger for sig selv, vil man nemlig ikke tilstaa andre, og derfor virker det dobbelt urimeligt.

Jeg sagde før, at Friheden til Organisation maa benyttes, navnlig naar det gælder Kamp mod Sultelønninger eller Kamp mod en Højfinans, der udbytter det arbejdende Folk. Men hvordan gaar det, naar det drejer sig om den Del af Befolkningen, der ikke har den efter Flertallets Mening rette partipolitiske Farve? Hvilket Hensyn, maa jeg spørge, har Lovgivningsmagten vist Landbruget, der nu mere end noget andet Erhverv har Brug for en Fagorganisation, netop i Kampen mod usle Arbejdsvilkaar og mod en lang Arbejdstid? Regering og Rigsdag har undladt at gennemføre det, som det maa være et moderne Statsstyres Opgave at gennemføre, nemlig en forsvarlig Fordeling Erhvervene og Befolkningsgrupperne imellem. Det har man — derom vidner de statistiske Tal, derom vidner den voldsomme Formueforskydning, der har fundet Sted her i Landet i de sidste 10 Aar — stik imod sund Fornuft, stik imod de gode Erfaringer, man andetsteds har hentet, forsømt. Men ikke nok med det! Regeringen har, støttet af et Flertal her i Tinget og ved Hjælp af grundlovsstridige Foran-